

k o v ý s o u d vyhověl. Rozkladu Klotildy Sch-ové rejstříkový s o u d nevyhověl. D ů v o d y: Podle obchodního rejstříku jest Ida Sch-ová společnicí firmy D. Tvrdí-li rekurentka, že Ida Sch-ová přestala býti dne 1. ledna 1931 společnicí této firmy a že se celý podnik stal vlastnictvím Klotildy Sch-ové, nelze na toto tvrzení, které je předmětem sporu Ck III 12/31, vzítí zřetel, jelikož spor jest teprve v proudu. Má proto Ida Sch-ová ještě aktivní oprávnění k žádosti o zápis prokury Rudolfa Sch-a ve smyslu čl. 118 obch. zák. Rekursu Klotildy Sch-ové a Rudolfa Sch-a r e k u r s n í s o u d vyhověl a zamítl žádost Idy Sch-ové o výmaz prokury Rudolfa Sch-a. D ů v o d y: Podle § 22 nařízení ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. má se soud obmeziti na zjištění žadatelova oprávnění na vydobytí navrhovaného zápisu, jak vyplývá ze zákona a z rejstříkového stavu. Poněvadž jest Ida Sch-ová dosud jako veřejná společnice zapsána, nelze přihlížeti k tvrzení stěžovatelů, že již není společnicí. Avšak nebyla oprávněna k žádosti, any podle stavu rejstříkového mohou společnost zastupovati jen obě společnice společně. Poněvadž zápisy do rejstříku působí v poměru společnosti k osobám třetím, nelze tu použití čl. 104, druhý odstavec, obch. zák., nýbrž čl. 118 obch. zák. Podle něho může každý společník, jenž jest oprávněn společnost zastupovati, odvolati prokuru s právním účinkem proti třetím osobám. Ana navrhovatelka zastupuje společnost jen kolektivně s druhou společnicí, byla vyloučena samostatně ji zastupovati a nemohla také prokuru sama zrušiti (rozh. nejvyššího soudu čís. 3686).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z právní povahy prokury (čl. 42 obch. zák.), založené na důvěře všech společníků, tedy i každého jednotlivého z nich k osobě prokuristy plyne, že v poměru k třetím osobám jest ve smyslu čl. 118 obch. zák. oprávněn k odvolání prokury kterýkoli z veřejných společníků, oprávněných k zastupování společnosti, pozbyl-li důvěru v prokuristu, třebaže k zastupování společnosti jest oprávněn jen kolektivně. Rozhodnutí čís. 3686, jehož se napadené usnesení dovolává, nedopadá sice docela na případ nynější, poněvadž tam nešlo o dva veřejné společníky k zastupování společnosti kolektivně oprávněné, avšak i v něm v podstatě se vychází ze zásady zde vyslovené, jež již v judikatuře jest ustálena (srov. víd. rep. nál. 233 a rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ve sb. n. s. 122 a neuveřejněné R II 2/25).

Čís. 10929.

Zjistiti, kolik připadá z výživného stanoveného jednotně smírem na manželské dítě a na bývalou manželku, nelze v nesporném řízení, nýbrž jen pořadem práva.

O návrhu manželského otce, by byla nově upravena jeho vyživovací povinnost k nezletilému dítěti vzhledem k jeho nynějším hospodářským

poměrům, lze jednati v nesporném řízení. Při řešení této otázky nesejde na tom, že smírem bylo výživné nezletilému dítěti a jeho matce určeno jednotně. Nová úprava výživného jest tu i v zájmu nezletilého dítěte.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1931, R I 557/31.)

Manželský otec navrhl, by v nesporném řízení jeho platební povinnost ze smíru, jímž se zavázal k poskytování vyživovacího příspěvku svému synu a své bývalé manželce, byla snížena a upravena přiměřeně jeho příjmům s ohledem na druhé dítě zrozené z druhého manželství. Soud první stolice návrh zamítl. Rekursní soud odmítl návrh na snížení příspěvků pro bývalou manželku, ohledně syna zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by dále po zákonu jednal a znovu rozhodl. Důvody: Prvý soud neprávem rozhodoval o stěžovatelově návrhu na snížení výživného pro jeho dřívější manželku, neboť k tomu není mimosporný soudce příslušný, protože proti manželce lze snížení výživného dosíci jen pořadem práva. Bylo proto stěžovatelův návrh na snížení vyživovacích příspěvků pro manželku změnou napadeného usnesení odmítnouti. Opodstatněná jest však stížnost ohledně nezletilce, neboť o výživném pro dítě jest rozhodovati v nesporném řízení. Je nerozhodné, že smírem bylo výživné nezletilému dítěti i manželce určeno jednotně, jednou třetinou stěžovatelových příjmů, ježto podle druhého odstavce v § 142 obč. zák. může soud v zájmu dítěte kdykoliv učiniti nová opatření, nejsou při tom nikterak vázán dřívějšími soudními nařízeními, ani úmluvou manželů. O takový případ tu jde, ježto otec tvrdí, že se jeho poměry podstatně zhoršily od doby poslední úpravy výživného, jmenovitě jeho druhým sňatkem a zrozením dalšího dítěte. Okolnost, že ve smíru jest stanoveno výživné společné i pro matku i pro dítě, nevadí, by se výsledkem stran a podobně nezjistilo, kolik připadá z toho na dítě. Rozhodnutí o této otázce nelze odkázati na pořad práva z důvodu, že dosud bylo plněno výživné k ruce manželky jednotně, nejsou pro každého z příjemců zvláště děleno. Poněvadž první soud nezjistil, kolik připadá z výživného na dítě, zůstalo řízení v první stolici kusým a neúplným (viz sb. n. s. čís. 5768).

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nesprávný jest ovšem názor rekursního soudu, pokud zrušil usnesení soudu první stolice za tím účelem, by v nesporném řízení první soud zjistil, kolik připadá z výživného smírem stanoveného na dítě a kolik na matku. O tom bylo by lze rozhodovati jen pořadem práva, neboť jde o zjišťování vůle stran při uzavírání smíru, v souzeném případě tedy nejen zákonného zástupce dítěte, nýbrž i manželky. O to však v tomto případě nejde. Oba nižší soudy přehlédly, že se navrhopatel, otec dítěte, ve svém návrhu ze dne 2. září 1930 nedomáhá ničeho jiného, než by byla nově upravena jeho vyživovací povinnost k dítěti s ohledem na

jeho nynější hospodářské poměry. O tom může soud rozhodnouti v nesporném řízení po vyšetření hospodářských poměrů otce a potřeb dítěte, aniž se musí zabývati smírem, který svého času rodiče dítěte mezi sebou uzavřeli (§ 142 druhý odstavec obč. zák.). Při tom nesejde na to, že smírem bylo výživné nezletilému dítěti a jeho matce určeno jednotně, jak bylo vyloženo a podrobně odůvodněno v obdobném případě čis. 5768 sb. n. s. Z týchž důvodů nelze přiznati úspěch stížnosti opatrovníka, pokud vychází taktéž z nesprávného stanoviska, že při určování výživného v nesporném řízení by v tomto případě musel soud řešiti otázku, kolik z výživného smírem stanoveného připadá matce a kolik dítěti. Pokud se stížnost snaží dokazovati, že nová úprava výživného dítěte není v tomto případě v zájmu dítěte podle § 142 obč. zák., jest jí přisvědčiti v tom, že otcův návrh patrně tento zájem nezletilého jeho syna nemá na mysli cele, přes to nelze přehlédnouti, že zájem ten tu jest, neboť jest zajisté i v zájmu nezletilého Jiřího K-a, by výživné pro něho, jehož výše se mezi účastníky stala spornou, bylo soudem přesně určeno tak, by se v budoucnu bez dalšího šetření mohl domáhati svého práva (čis. 5768 sb. n. s.). Jsou tu proto předpoklady druhého odstavce § 142 obč. zák. pro novou úpravu výživného nezletilého v řízení nesporném a dovolací rekurs není tudíž odůvodněn.

Čís. 10930.

Nárok dítěte proti manželskému otci na výživné, jež má otec podle návrhu poručenstva plniti v penězích, jest peněžitou pohledávkou ve smyslu § 379 ex. ř. Lhostejno, že usnesení prvního soudu, vyhovující návrhu dítěte na placení peněžitých příspěvků na výživné, bylo rekursním soudem zrušeno.

(Rozh. ze dne 6. srpna 1931, R I 606/31.)

Soud první stolice povolil nezletilému dítěti proti manželskému otci k zajištění výživného prozatímní opatření obstavením otcova nároku proti pozůstalosti po Janu Z-ovi na vyplacení dědického podílu. Rekursní soud návrh zamítl. Důvody: V souzeném případě nejde ovšem, jak se stěžovatel mylně domnívá, o prozatímní opatření po rozumu § 379 ex. ř., nýbrž o zajištění jiného nároku, nároku na výživné po rozumu § 381 ex. ř. Připustiti lze, že v souzeném případě je obsahem spisů osvědčen i nárok, i jeho ohrožení, neboť jest jisto, že nezletilé přísluší proti stěžovateli nárok na výživné, a že vzhledem k tomu, že stěžovatel prodal polovici svého domu za značný peníz, a že tvrdí, že z kupní ceny již nic nemá, jest odůvodněna obava zmaření nebo značného stížení uskutečnění nároku. Než nárok dědický jako celek nemůže býti předmětem exekuce (dvorní dekret ze dne 3. června 1846, čis. 968 sb. z. s. a čl. VII. uvoz. zák. k ex. ř.) a lze vésti exekuci jen na jednotlivé kusy do pozůstalosti patřící za předpokladu § 822 obč. zák. Předpis ten jest vztahovati i na povolení prozatímního opatření po